

СЛІДИ ЗАГУБЛЕНИХ ПОДВИГІВ

КРАСНОАРМЕЙСКАЯ
КНИЖКА

Усе почалося з того, що Григорій Павлович Старостюк одержав лист із Росії - з Координаційного центру Міжрегіональної громадської організації «Нагороди Великої Вітчизняної війни». Товариші із Москви просили колишнього фронтовика повідомити деякі біографічні та анкетні дані, що стосувалися воєнного періоду. Григорій Павлович відповів москвичам. І ось через рік із Координаційного центру надійшов

«За відвагу», але ця винятково мужня людина не одержала ще три бойових нагороди: орден Червоної зірки, орден Слави III ступеня і ще одну медаль «За відвагу». Про нагороди він нічого не знав...

Враховуючи неординарний випадок, працівники Координаційного центру попросили Управління із державних нагород при Президенту Російської Федерації і Міністерство оборони вручити ці нагороди Старостюку в Москві. Прохання

- Пішли за «язиком»! - прокоментував дії ворожих солдат комроти. За його дорученням зв'язківець Григорій довів наказ командирам взводів, щоб воїни доставили на позицію якомога більше гранат. Одне слово, тоді атаку гітлерівців відбили. У ході бою їм уже було не до «язика» - утікали, аж курява стояла. Тоді командири оцінили відвагу і чіткі дії дев'ятнадцятирічного українця із Рівненщини і представили до нагороди...

війських хуторів. Там його і підбрали бійці з іншої військової частини і відправили у шпиталь. А писарі із рідного полку направили у Ярославичі батькам повідомлення, що їх син Григорій пропав безвісти...

Старі встигли усі сльози виплакати, аж тут ось вам, тату й мамо, солдатський трикутник. Як то кажуть, трах-бах-тиць - пише з фронту Гриць. Живий, мовляв, здоровий і вам того ж бажаю. Значить, перехитрив таки хлопець смерть. І не

нопруській ділянці фронту навечно залишився у землі чужинській Фотій - його могла знаходитися на території нинішньої Польщі. А наймолодшому, Григорію - тричі пораненому, але живому судилося повернутися на батьківський поріг і жити за себе та за братів-героїв.

3. Оповідка третя. Як солдат Старостюк світле майбутнє будував

Григорій Старостюк упродовж воєнного лихоліття воював на II Прибалтійському і II Білоруському фрон-

працював конюхом, підвожчиком кормів. Ніколи не вихвалявся своїми подвигами. Мовляв, на війні було як на війні. І в колгоспі теж було як в колгоспі - хто тягне, того й поганяють. І тягнув. Та так, що не можна було всторопати, що тріщить: посторонки, чи власні жили...

Вісім років тому відійшла у вічність дружина Григорія Павловича. Та вдвіць, дякуючи Богу, дає собі раду. Зрозуміло, дві доньки допомагають, котрі мешкають у Луцьку і Рівному, але у повсякденній метушні та клопотах 78-річний ветеран розраховує насамперед на власні сили, вміння. Тож і в дальню дорогу сам валізу

лист у райдержадміністрацію. Його голова З.В.Галутін інформував, що більше року співробітники цієї громадської організації працювали з документами в центральному архіві Міністерства оборони Російської Федерації у Подольську, розшукуючи серед документів воєнних літ ім'я Григорія Павловича Старостюка, його бойових друзів.

Вдалося з'ясувати, що Г.П.Старостюк у роки війни був нагороджений медаллю

пошуковців врахували...

1. Оповідка перша. Як солдат Старостюк фріців без «язика» лишив

Бойове хрещення Григорій одержав під Великими Луками у 1944 році. Там же його знайшла і перша солдатська нагорода - медаль «За відвагу».

Фашисти після інтенсивного артобстрілу кинулися у розвідку боєм. Наш земляк у цей час перебував із командиром роти на спостережному пункті.

2. Оповідка друга. Як солдат Старостюк смерть перехитрив

У Латвії точилися запеклі бої проти так званого Курляндського угруповання фашистів. Битва точилася не на життя, а на смерть. Старостюк був у самому пеклі. Та кулі обминали його. Втім, якось в одному з боїв ворожий осколок застряг у шоломі, який і врятував бійцю життя. Але від поранення не вберіг. Доповз Григорій до живоплоту на одному із лат-

вонських боїв. На жаль, зробити це не вдалося двом старшим братам...

17 квітня 1945 року після боїв за Кенігсберг Григорій Старостюк знову був поранений. На цьому і закінчилася його бойова епопея. Але Східна Прусія стала моментом фатальної істини для найстаршого із Старостюків - Віктора та середнього брата - Фотія. Віктор поклав голову у населеному пункті Пулеск поблизу Балтійського моря. На цій схід-

ній частині Вільнюзькому фронті. Особливо важко було у Прибалтиці. Там гітлерівці досить міцно укріпилися і вперто захищалися, до того ж вони мали підтримку місцевого населення, яке подекуди із-за рогу стріляло у спину радянським воїнам. Але перемога була не за горами.

Додому воїн повернувся аж через три роки після переможних салютів. І тут було не з медом. Майже все трудове життя минуло на тваринницькій фермі:

дальню дорогу сам валіза пакує. Щоправда, сільрада виділила ветерану грошову допомогу. Допоміг і голова райдержадміністрації Сергій Костючко.

Отже, у Москву на білому коні в'їде колишній їздовий колишнього колгоспу, колишній солдат колишнього стрілецького полку. В'їде героєм. Теперішнім. Через декілька днів цього звичайнісінького сільського дядька зустрінуть генерали в самому Міністерстві оборони Росії. Знай наших!

Віталій ТАРАСЮК.